

**PUHE JOUKKOKOKOUKSESSA
ALEKSEJEVSKIN KANSANTALOLLA
ELOKUUN 23 pnä 1918**

LYHYT SANOMALEHTISELOSTUS

(Toveri Leninin astuessa esiin häntä tervehdittiin myrskyisin, kauan kestävin suosionosoituksin.) Toverit, puolueemme pitää tänään joukkokokouksia, joiden aiheena on: minkä puolesta me kommunistit taistelemme.

Tähän kysymykseen voidaan lyhimmiten vastata seuraavasti: imperialistisen sodan lopettamisen ja sosialismin puolesta.

Julistimme jo sodan alussa, taantumuksen ja tsaarivallan aikana, että tämä sota on rikos, että ainoa ulospääsy siitä on imperialistisen sodan muuttaminen kansalaissodaksi.

Imperialistisen sodan ja sosialismin välinen yhteys tuntui monista silloin käsittämättömältä, vieläpä monet sosialistitkin ajattelivat, että tämän sodan, kuten muiden sotien, täytyy päättyä rauhan solmimiseen.

Mutta neljä sotavuotta ovat opettaneet paljon. Nyt käy yhä ilmeisemmäksi, ettei muuta ulospääsyä ole. Venäjän vallankumouksen jälkeen vallankumous kehittyi kaikissa sotivissa maissa. Miksi on käynyt näin? Vastataksemme tähän kysymykseen meidän on valotettava kommunistien suhdetta sotaan ja sen arviota omalta näkökannaltamme. Me pidämme rikollisina kaikkia sotia, joiden syynä ovat olleet hallitsijain ja kapitalistien saalistuspyrkimykset, koska sellaiset sodat ovat tuhoisia työtätekeville luokille ja kantavat runsaita hedelmiä vallassaolevalle porvaristolle.

Mutta on sotia, joita työväenluokan täytyy nimittää ainoiksi oikeutetuiksi sodiksi — sellaista sotaa on taistelu orjuudesta vapautumisen, kapitalistien sorrosta

vapautumisen puolesta, ja sellaisia sotia täytyy olla, koska me emme saavuta vapautta muuten kuin taistellen.

Kun vuonna 1914 saksalaiset ja englantilais-ranskalainen liittoutuma aloittivat sodan siitä, miten niiden on jaettava maapallo keskenään ja kumpi saa oikeuden kuristaa koko maailmaa, niin molempien leirien kapitalistit koettivat parhaansa mukaan salata saalistuspyrkimyksensä „isänmaanpuolustus“-tunnuksin ja syöttivät moista lorua kansanjoukoille.

Miljoonia ihmisiä tuhoutui tässä teurastuksessa, miljoonia jäi vammaisiksi. Sota muuttui maailmansodaksi, ja yhä useammin herää kysymys: miksi, minkä hyväksi piti antaa nämä tarpeettomat uhrin?

Englanti ja Saksa ovat hukkaa veriin, mutta ulospääsyä sodasta ei ole: jos kohta eräät imperialistiset valtat lopettavat sodan, niin toiset jatkavat sitä.

Kapitalistit ovat riehaantuneet, ne ovat rosvonneet liian paljon rikkauksia. Armeijoissa on käynnissä hajoamisprosessi, sotilaskarkureita ilmaantuu kaikkialle; Italian vuorisotot ovat täynnä karkureita, Ranskassa sotilaat kieltäytyvät lähtemästä taisteluun, ja entinen kuri on höltynyt Saksasakin.

Ranskan ja Saksan sotilaat alkavat ymmärtää, että heidän täytyy kääntää rintamansa ja suunnata aseensa omaa hallitustaan kohden, koska verisen sodan lopettaminen on mahdotonta kapitalistisen järjestelmän vallitessa. Tästä käy selväksi myös se, että on aloitettava kaikkien maiden työläisten taistelu kaikkien maiden kapitalisteja vastaan.

Sosialistisen järjestyksen luominen on vaikeaa. Kansalaisotaa joudutaan käymään vielä monia kuukausia, ehkäpä vuosiakin, ja sen pitäisi olla selvää venäläiselle ihmiselle, sillä onhan hän tietoinen siitä, miten vaivalloista on hallitsevan luokan kukistaminen ja millaisella epätoivon vimmalla Venäjän tilanherrat ja kapitalistit taistelevat.

Euroopassa ei ole ainoatakaan maata, missä työläiset eivät olisi myötätuntoisia bolshevikeille ja varmoja siitä, että koittaa aika, jolloin he kukistavat maansa hallituksen, niin kuin Venäjän työläiset ovat tehneet.

Me Venäjän kommunistit olemme toistaiseksi yksinäisiä sen vuoksi, että joukkomme on joutunut edelle muista joukoista, meidät on eristetty muista tovereista, mutta meidän täytyi lähteä liikkeelle ensimmäisinä, koska maamme oli

kaikkein takapajuisin. Vallankumouksemme alkoi yleisenä vallankumouksena, ja me tulemme ratkaisemaan tehtäviämme kaikkien maiden työläisten ja talonpoikien avustamina.

Tehtävämme ovat raskaita ja vaikeita, meidän joukkoomme tulee paljon tarpeetonta, vahingollista ainesta, mutta työ on pantu alulle ja joskin teemme erehdyksiä, niin ei pidä unohtaa, että jokainen erehdys valistaa ja opettaa.

Kapitalismi on kansainvälinen voima, ja siksi se voidaan hävittää lopullisesti vasta sitten, kun on voitettu kaikissa maissa eikä vain yhdessä. Sota tshekkoslovakkeja vastaan on sotaa koko maailman kapitalisteja vastaan.

Työläiset nousevat, lähtevät tähän taisteluun. Pietarin ja Moskovan työläiset astuvat armeijan riveihin, ja samalla sosialismin voiton puolesta käytävän taistelun aate leviää armeijan keskuuteen.

Proletaarijoukot turvaavat Neuvostotasavallalle voiton tshekkoslovakeista ja mahdollisuuden kestää niin kauan, kunnes puhkeaa sosialistinen maailmanvallankumous. (Toveri Lenin päätti puheensa kokouksen osoittaessa myrskyisesti suosio-
taan.)

„Izvestija VTsIK” № 182,
elokuun 24 pñä 1918

Julkaistaan „Izvestija VTsIK” lehden
tekstin mukaan
